

Sygn. akt: IV RC 105/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2022r.

Sąd Rejonowy w Rybniku Wydział IV Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia SR Jakub Paciorek

Protokolant: Natalia Cyburt

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 stycznia 2022r. w R.

sprawy z **powództwa T. L. (1)**

przeciwko T. L. (2)

o podwyższenie alimentów

- 1) zasądza od pozwanego na rzecz powoda alimenty w kwocie po 600 zł (sześćset złotych) miesięcznie, płatne z góry do dnia 10. każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w terminie płatności którejkolwiek z rat, a to w miejsce alimentów w wysokości po 300 zł miesięcznie, zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 27 października 1999 r. w sprawie o sygn. akt IV RC 993/99;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 774 zł (siedemset siedemdziesiąt cztery złote) z tytułu zwrotu kosztów procesu;
- 4) przyznaje adw. M. S. ze środków Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego w Rybniku kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem 60/100 złotych), w tym kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem 60/100 złotych) obejmującą stawkę podatku od towarów i usług, z tytułu sprawowania funkcji kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego;
- 5) nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego w Rybniku kwotę 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych z tytułu części nieuiszczonych kosztów sądowych;
- 6) nadaje wyrokowi w punkcie 1. rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt IV RC 105/21

UZASADNIENIE

wyroku z 20 stycznia 2022 r.

W niniejszej sprawie powód T. L. (1) wniósł o podwyższenie od pozwanego T. L. (2) alimentów, zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku w sprawie o sygnaturze akt IV RC 993/99, z kwoty po 300 zł miesięcznie do kwoty po 1 000 zł miesięcznie, płatnych z góry do dnia 10. każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany jest jego ojcem. Przez ponad 20 lat pozwany nie interesował się losem powoda, jego zdrowiem, wychowaniem ani edukacją. W żaden sposób z nim się nie kontaktował. Poza realizowaniem

dotychczasowego obowiązku alimentacyjnego nie partycypował w kosztach jego utrzymania. Miesięczne wydatki powoda oceniono w pozwie na kwotę ok. 1 860 zł miesięcznie. Pomimo, że powód osiągnął pełnoletniość to w dalszym ciągu nie usamodzielniał się finansowo. Kontynuuje edukację. Studiuje na Politechnice (...) w G. na Wydziale Budownictwa. Poza kwotą alimentów w wysokości 300 zł powód nie posiada majątku, a ciężar pokrycia kosztów związanych z jego utrzymaniem spoczywa w całości na jego matce.

Zarządzeniem z dnia 19 listopada 2021 r. ustanowiono dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego kuratora procesowego w osobie adw. M. S..

W odpowiedzi na pozew kurator pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że powód nie wykazał możliwości majątkowych i zarobkowych pozwanego. Ponadto program studiów powoda umożliwia mu na podjęcie zatrudnienia i partycypowanie w kosztach własnego utrzymania. Nadmieniono, że koszty utrzymania powoda wykazane w pozwie są wygórowane. Zdaniem strony pozwanej, powód może dojeżdżać na uczelnię autobusem, zatem nieuzasadnione jawi się korzystanie przez niego z domu studenckiego, którego koszt wynosi 700 zł miesięcznie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód T. L. (1) ur. (...) jest synem pozwanego i M. M..

(dowód: odpis skrócony aktu urodzenia – k. 6.)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku w sprawie o sygnaturze IV RC 993/99 zasądzono od pozwanego na rzecz powoda alimenty w kwocie po 300 zł. Małoletni powód miał wówczas 1 rok i 4 miesiące.

(okoliczność bezsporna)

Powód ma obecnie 23 lata. Ukończył IV Liceum Ogólnokształcące w R.. Po maturze miał rok przerwy w edukacji. W tym czasie rozwijał swoje sportowe zainteresowania związane z uprawianiem narciarstwa i windsurfingu. Następnie rozpoczął studia stacjonarne I stopnia na Politechnice (...) w G. na kierunku Budownictwo. Powtarzał pierwszy rok studiów. Aktualnie jest studentem trzeciego roku studiów stacjonarnych. Programowy termin ich ukończenia przypada na 30 września 2023 r. Obecnie powód osiąga pozytywne wyniki w nauce oraz zdaje egzaminy semestralne. Przez dwa dni w tygodniu dojeżdża na uczelnię na zajęcia stacjonarne, w pozostałe dwa dni odbywają się one w formie zdalnej. Mają one miejsce w poniedziałki od 8:30 do 15:00, we wtorki od godz. 9:00 do 16:00, w środy od 9:00 do 15:00, zaś w czwartki od 9:00 do 14:00. Po ukończeniu studiów inżynierskich powód planuje podjąć zaoczne studia magisterskie.

Powód nie podejmuje stałej pracy z uwagi na fakt kontynuowania nauki. Podczas wakacji letnich powód pracował dorywczo w szkole windsurfingowej w R. gdzie osiągał wynagrodzenie w kwocie ok. 2 000 zł miesięcznie. W ferie dorabiał również przez dwa tygodnie jako instruktor narciarstwa osiągając wynagrodzenie w kwocie ok. 2 000 zł.

Powód nie ma samochodu. Nie posiada żadnego majątku.

Powód do czerwca 2020 r. mieszkał w domu studenckim. Miesięczna opłata za miejsce w domu studenckim, obejmująca wszystkie media wynosiła 700 zł miesięcznie. Następnie powód zamieszkał u matki, a począwszy od marca 2021 r. mieszka w lokalu należącym do jego dziadka. Miesięcznie powód ponosi następujące koszty mieszkaniowe: energia elektryczna ok. 100 zł, czynsz ok. 150 zł, gaz ok. 40 zł, woda ok. 50 zł, tj. łącznie ok. 350 zł.

Miesięczne koszty utrzymania powoda przedstawiają się następująco: wyżywienie 750 zł, środki higieniczne 200 zł (w tym szampony, mydło, środki czystości do domu, szampony i olejki do brody, usługę fryzjera w kwocie ok. 70 zł),

odzież i obuwiu ok. 250 zł, zajęcia gry w tenisa 780 zł, rozrywka (np. wydatki na książki, kino) ok. 50 zł, telefon i Internet 100 zł, dojazdy na uczelnię do G. 100 zł.

Powód korzysta ze stałej pomocy finansowej matki, która przekazuje mu kwotę ok. 500 zł tygodniowo. Matka powoda jest zatrudniona w (...) Banku (...) na stanowisku specjalisty do spraw informatyzacji. Wynajmuje lokal mieszkalny o powierzchni użytkowej 70 m² a koszty czynszu i mediów oscylują w granicach 2 000-2 500 zł miesięcznie. Gdy powód mieszkał z matką to wówczas matka pokrywała wszystkie koszty mieszkaniowe.

Powód nie utrzymuje kontaktu z pozwanym. W momencie gdy powód ukończył 1 rok życia, pozwany zerwał kontakt z rodziną i nigdy nie zabiegał o wznowienie relacji z synem.

Pozwany ma obecnie 45 lat. Dł kilku lat nie przebywa pod adresem: Z., ul. (...), pod którym jest zameldowany. Przekazywał powodowi alimenty w zasądzonej wysokości 300 zł z rachunku bankowego prowadzonego przez Bank Spółdzielczy Z..

(dowód: potwierdzenia transakcji k. 8-9, zaświadczenie k. 10 – 11, protokół k. 54, informacja K. k. 68, plan studiów k. 91-92, zeznania powoda k. 94-95, potwierdzenie transakcji k. 100-103).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej opisane dowody, które Sąd uznał za spójne logiczne i nie budzące wątpliwości.

W szczególności zeznania powoda korespondowały z pozostałymi dowodami, były spójne, logiczne i zgodne z wskazaniami doświadczenia życiowego. Sąd nie dał wiary tym zeznaniom jedynie w zakresie, w jakim powód wskazał, że obciążające go koszty mieszkaniowe obejmują m.in. wydatki na gaz w kwocie 200 zł. Analiza przedstawionych transakcji (k. 102) prowadzi bowiem do wniosku, że tego rodzaju koszty wynoszą ok. 40 zł miesięcznie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Podstawę prawną zgłoszonego w niniejszej sprawie żądania stanowiły przepisy art. 138 k.r.o., 135 k.r.o. oraz 133 k.r.o.

Zgodnie z regulacją art. 133 § 1 k.r.o. każdy z rodziców obowiązany jest do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

Poza powyższym wypadkiem uprawniony do świadczeń alimentacyjnych jest tylko ten, kto znajduje się w niedostatku (art. 133 § 2 k.r.o.)

Zakres świadczeń alimentacyjnych ustawodawca określił w art. 135 § 1 k.r.o., uzależniając go z jednej strony od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, z drugiej zaś od możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego. Przez usprawiedliwione potrzeby należy rozumieć te, których zaspokojenie zapewni podmiotowi uprawnionemu do alimentów odpowiedni rozwój fizyczny i duchowy. Będą to zatem nie tylko elementarne potrzeby polegające na zapewnieniu minimum egzystencji lecz również te, których celem jest stworzenie warunków bytowania stosownie do wieku uprawnionego, stanu jego zdrowia i innych okoliczności, których uprawniony nie jest w stanie własnymi siłami sobie zapewnić.

Należy przy tym podkreślić, że opisane, usprawiedliwione potrzeby w przypadku dziecka uprawnionego do alimentów powinny być przy tym oceniane całościowo, a zatem nie tylko na podstawie wieku, lecz również miejsca pobytu dziecka, jego środowiska, możliwości zarobkowych podmiotów zobowiązanych do jego utrzymania i całego szeregu okoliczności każdego konkretnego wypadku. Pojęcia usprawiedliwionych potrzeb nie można przy tym - co jednoznacznie wskazano w orzecznictwie Sądu Najwyższego - odrywać od pojęcia zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Pojęcia te (usprawiedliwione potrzeby uprawnionego i możliwości majątkowe oraz

zarobkowe zobowiązanego) w praktyce pozostają bowiem we wzajemnej zależności i obie te przesłanki wzajemnie na siebie rzutują, zwłaszcza przy ustaleniu przez sąd wysokości alimentów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1969 r., III CRN 350/69, OSNPG 1970/2/15).

Podkreślenia wymaga, że do możliwości zarobkowania poza podstawowym wynagrodzeniem wlicza się ponadto wszelkiego rodzaju premie, nagrody, świadczenia z funduszu socjalnego, dodatki itp. Sąd określając status zarobkowy zobowiązanego nie opiera się wyłącznie na kwotach aktualnie osiągniętych dochodów, lecz przede wszystkim sprawdza jego możliwości zarobkowe oraz to czy zostały one w pełni wykorzystane (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1959 r., III CR 212/58).

Podzielić należy wyrażony w judykaturze pogląd, iż obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dziecka stanowi uszczegółowienie ogólnego obowiązku "troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka" i należytego przygotowania go, odpowiednio do jego uzdolnień, do pracy zawodowej (art. 96 k.r.o.). Obowiązek ten nie jest ograniczony przez żaden sztywny termin, a w szczególności – przez termin dojścia przez alimentowanego do pełnoletności. Nie jest także związany ze stopniem wykształcenia w tym sensie, że nie ustaje z chwilą osiągnięcia przez alimentowanego określonego stopnia podstawowego lub średniego wykształcenia. Jedyłą miarodajną okolicznością, od której zależy trwanie bądź ustanie tego obowiązku, jest to, czy dziecko może utrzymać się samodzielnie. Z tej przyczyny w odniesieniu do dzieci, które osiągnęły pełnoletność, brać należy pod uwagę to, czy wykazują chęć dalszej nauki oraz czy osobiste zdolności i cechy charakteru pozwalają na rzeczywiste kontynuowanie nauki. Przeciwnie stanowisko prowadziłoby do zahamowywania, a co najmniej znacznego utrudniania, dalszego rozwoju dziecka, a to przez pozbawianie go środków materialnych, niezbędnych do kontynuowania nauki po osiągnięciu pełnoletności, pozostawałoby zatem w sprzeczności ze wspomnianym wyżej podstawowym obowiązkiem rodzicielskim (wyrok SN z 14 listopada 1997 r., III CKN 257/97).

Zaprobować również należy stanowisko, iż osiągnięcie samodzielności przez dziecko, w rozumieniu art. 133 § 1 k.r.o., zakłada zdobycie przez nie odpowiadających jego uzdolnieniom i predyspozycjom kwalifikacji zawodowych. Rodzice winni zatemłożyć na utrzymanie i wykształcenia także pełnoletniego dziecka, zdobywającego kwalifikacje zawodowe, odpowiadające jego uzdolnieniom i predyspozycjom, np. uczącego się w szkole pomaturalnej lub studiującego na wyższej uczelni. Warunkiem jest tylko, by był to czas rzeczywistej nauki (por. wyrok SN z 26 listopada 1998 r., I CKN 898/97). Należy wskazać, że wiek pełnoletniej osoby studiującej, ubiegającej się o alimenty nie może przekraczać znacznie normalnego wieku młodzieży podejmującej studia (por. wyrok SN z 1 października 1998 r., I CKN 853/97 wyrok SN z 27 grudnia 1976 r., III CRN 280/76).

Sąd podziela również pogląd, iż w sytuacji gdy wiek i wykształcenie uprawnionego do alimentów pozwalają mu na podjęcie pracy i uzyskania za nią wynagrodzenia zapewniającego mu utrzymanie, to nie można takiej osobie zarzucić, iż nie wykorzystuje posiadanych możliwości zarobkowych i przerzuca na rodzica ciężar swego utrzymania. Skoro uprawniony do alimentów bezpośrednio po ukończeniu szkoły średniej kontynuuje naukę w obranym kierunku w szkole wyższej – co nie jest naganne, ale wprost przeciwnie, zasługuje na aprobatę – nie można wymagać, by jednocześnie pracował zarobkowo osiągając dochody wystarczające na jego utrzymanie (por. wyrok SN z 11 marca 1999 r., III CKN 1175/98).

Zgodnie zaś z art. 138 k.r.o. w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Wydając orzeczenie zmieniające wysokość dotychczasowych świadczeń należy wziąć pod uwagę czas jaki minął od wydania ostatniego orzeczenia w sprawie, jak również zmianę stosunków. Z wnioskiem o zmianę orzeczenia dotyczącego świadczeń alimentacyjnych może wystąpić zarówno zobowiązany jak i uprawniony do tych świadczeń. Poprzez zmianę stosunków należy przede wszystkim rozumieć zarówno zmiany w statusie ekonomicznym uprawnionego wynikające z jego usprawiedliwionych potrzeb, jak i zmianę zakresu możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego. Sąd wydając orzeczenie zmieniające zakres obowiązku alimentacyjnego kieruje się przede wszystkim dobrem małoletniego dziecka.

W niniejszej sprawie powód zdołał wykazać, iż od daty wydania wyroku ustalającego dotychczasowy obowiązek alimentacyjny pozwanego, doszło do istotnej zmiany stosunków, o której to przesłance mowa w art. 138 k.r.o. Podkreślenia wymaga, że koszty utrzymania powoda niewątpliwie znacznie wzrosły. W dacie zasądzenia poprzednich alimentów powód ukończył pierwszy rok życia, a obecnie ma 23 lata. W okresie tym wydatnie zwiększyły się ceny, zwłaszcza żywności, czy odzieży. Pojawiły się też nowe koszty związane z samodzielnym mieszkaniem, rozrywką, czy dojazdami na uczelnię. Ponadto przez okres ok. 20 lat, wskutek zmian gospodarczych w kraju, istotnej deprecjacji uległa zasądzona dotychczas kwota. Biorąc pod uwagę dokonane zmiany na rynku pracy nie powinna także budzić zastrzeżeń teza, iż zwiększyły się możliwości płatnicze pozwanego.

Przechodząc do oceny wysokości zgłoszonego roszczenia alimentacyjnego wskazać trzeba, iż w ocenie Sądu powód zdołał wykazać, iż nadal nie jest w stanie samodzielnie się utrzymać, dlatego też zabezpieczenie jego potrzeb w dalszym ciągu obciąża rodziców. Nie posiada on także majątku przynoszącego dochód, który mógłby być przeznaczony na pokrycie jego kosztów utrzymania i wychowania.

Powód ma obecnie 23 lata. Kontynuuje studia stacjonarne I stopnia na Politechnice (...) w G. na kierunku Budownictwo. Aktualnie jest studentem III roku, a programowy termin ukończenia studiów przypada na 30 września 2023 r. Posiada dwuletnie opóźnienie edukacyjne. W opisanych wyżej okolicznościach nie sposób zatem uznać, że znajduje się on w wieku znacznie przekraczającym przeciętny wiek studiującej młodzieży. W ocenie Sądu, w kontekście obowiązku alimentacyjnego pozwanego, nie należało przy tym wymagać od niego podjęcia zatrudnienia w trakcie roku akademickiego. Podjęty przez niego kierunek studiów wymaga zaangażowania w związku z koniecznością przygotowania się do zajęć, czy bieżących egzaminów. Wskazać przy tym trzeba, że obecnie, od dłuższego czasu, osiąga on pozytywne wyniki w nauce. Dla powoda niezbędny jest także odpoczynek, aby z powodzeniem mógł realizować swoje obowiązki na uczelni. Dodatkową okolicznością utrudniającą powodowi możliwość pogodzenia nauki z pracą stanowi to, że jego zajęcia odbywają się codziennie od poniedziałku do czwartku do godzin popołudniowych. Zdaniem Sądu strona pozwana nie wykazała, że powód z powodzeniem byłby w stanie znaleźć pracę, którą mógłby świadczyć w czasie roku akademickiego w okresie wolnym od zajęć i to bez negatywnego wpływu na osiągnięte wyniki w nauce. Przedłożony przez stronę pozwaną plan studiów powoda, nie mógł zatem samodzielnie prowadzić do wniosku, że może on pogodzić stałe zatrudnienie z obowiązkami na uczelni.

Powyższe nie oznacza jednak, iż powód nie ma możliwości częściowego samodzielnego utrzymania. Wskazać w tym względzie trzeba, że powód w okresie dwóch miesięcy letnich wakacji jest w stanie uzyskać dochód z pracy w charakterze instruktora windsurfingu na poziomie kwoty 2 000 zł miesięcznie (4 000 zł łącznie). Z kolei w trakcie ferii zimowych, udzielając lekcji narciarstwa, może zarobić kwotę ok. 2 000 zł. Z powyższego wynika, że powód jest w stanie samodzielnie zaspokoić swoje potrzeby w zakresie kwoty 500 zł miesięcznie (6 000 zł : 12 miesięcy). W każdym zaś razie – jak wyżej wskazano - w niniejszej sprawie, w braku inicjatywy strony pozwanej w tym zakresie, nie sposób było przyjąć za udowodnione, że od powoda należy oczekiwać uzyskiwania wyższego dochodu.

W konsekwencji powyższego dalsze zabezpieczenie uzasadnionych potrzeb powoda uzależnione jest od możliwości zarobkowych i majątkowych jego rodziców. Konieczne jest przy tym wskazanie, że ze względu na wiek powoda osobiste starania o jego wychowanie i opiekę są już niemalże wykluczone. Rodzice powinni zatem każdy według własnych możliwości przyczynić się do zabezpieczenia potrzeb materialnych syna.

Zgromadzony materiał procesowy pozwalał na przyjęcie, że usprawiedliwione koszty powoda wynoszą ok. 1 800 zł miesięcznie. Nie stanowią one przejawu zbytku uprawnionego, a wynikają przede wszystkim z konieczności zaspokojenia jego najniezbędniejszych potrzeb. Zwłaszcza, w świetle wskazań doświadczenia życiowego, nie budziły wątpliwości, jako nieprzekraczające przeciętnego poziomu osoby w wieku powoda, wydatki na zakup żywności, odzieży, środków czystości, czy też związane z opłaceniem rachunków za Internet i telefon, rozrywką albo dojazdami na uczelnię. Brak było także podstaw do kwestionowania kosztów mieszkaniowych. Nie jawiły się one bowiem jako wygórowane, w szczególności, iż są one aktualnie mniejsze, aniżeli w sytuacji gdyby powód mieszkał wraz z matką albo w domu studenckim.

Sąd nie uznał jednocześnie za uzasadnionych, w kontekście obowiązku alimentacyjnego pozwanego, wydatków dotyczących uczestnictwa w dodatkowych zajęciach nauki gry w tenisa (tj. kwoty 780 zł miesięcznie). Koszty te przekraczają bowiem standardowe (bieżące) wydatki związane z utrzymaniem i mogłyby zostać uznane za usprawiedliwione jedynie wtedy, gdyby zostało wykazane, iż pozwany żyje na odpowiednio wysokiej stopie życiowej, co nie zostało jednak w niniejszej sprawie uczynione.

W tych okolicznościach, biorąc pod uwagę wysokość tych uzasadnionych kosztów utrzymania powoda jak również fakt, iż samodzielnie może on je pokrywać z kwoty około 500 zł średniomiesięcznie leżącej w granicach jego możliwości zarobkowych (ok. 6 000 zł rocznie), to uznać należało, że pozostają one niezaspokojone w zakresie kwoty ok. 1 300 zł miesięcznie.

W ocenie Sądu nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń teza, iż alimenty w wysokości 600 zł miesięcznie odpowiadają w pełni możliwościom zarobkowym i majątkowym pozwanego oraz nie powinny dla niego stanowić nadmiernego obciążania. Pozwany jako osoba w wieku 45 lat, powinna posiadać doświadczenie zawodowe, aby podjąć pracę z zarobkiem przekraczającym minimalne wynagrodzenie w kraju, które obecnie wynosi 2 350 zł miesięcznie. Argumentację o możliwości uzyskiwania przezeń regularnych dochodów wzmacnia fakt, iż stale przekazywał na rzecz powoda alimenty w dotychczasowej wysokości 300 zł. Przy założeniu, że pozwany ponosi przeciętne wydatki związane z własnym utrzymaniem i racjonalnie gospodaruje uzyskiwanymi środkami, winien on dysponować środkami niezbędnymi nałożenie opisanej wyżej kwoty. Jednocześnie zdaniem Sądu, w braku bliższych informacji obrazujących kondycję ekonomiczną pozwanego, nie było podstaw do uznania, iż może on brać udział w zaspokajaniu tych potrzeb w większym zakresie.

Podkreślenia wymaga, że do uznania, że pozwany nie może partycypować w tych kosztach w kwocie 600 zł mogłoby prowadzić to, iż nie posiada on możliwości zarobkowych, albo możliwości te są ograniczone (np. z uwagi stan zdrowia) albo ze względu na inne okoliczności (np. dotyczące sytuacji osobistej czy wysokości usprawiedliwionych, obciążających go wydatków) jest to wyłączone. Tyle tylko, że tego rodzaju fakty nie zostały przez stronę pozwaną wykazane.

Reasumując zatem wszystkie powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, Sąd doszedł do przekonania, że zgłoszone przed Sądem przez powoda żądanie zwiększenia alimentów na jego rzecz zasługiwało na częściowe uwzględnienie w odniesieniu do kwoty 600 zł miesięcznie. W ocenie Sądu zasądzona kwota jest adekwatna do możliwości majątkowych i zarobkowych pozwanego oraz usprawiedliwionych potrzeb powoda. Przy czym, odnosząc się do argumentacji zawartej w odpowiedzi na pozew, położenie alimentów w tej wysokości doprowadzi do sytuacji, w której to ciągle na matce powoda będzie spoczywał ciężar zaspokojenia większości jego materialnych potrzeb.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, jako niewykazane.

O odsetkach na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat alimentacyjnych orzeczono w myśl przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c.

Na koszty strony powodowej w niniejszej sprawie złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1 800 zł (§ 4 ust. 4 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie). Biorąc pod uwagę, że powód utrzymał się z żądaniem w 43 %, pozwany powinien zatem pokryć w tej części, tj. w kwocie 774 zł. Mając zatem na uwadze wynik postępowania w niniejszej sprawie, Sąd na podstawie art. 102 k.p.c., dokonując stosunkowego rozdzielenia kosztów, zasądził z tego tytułu od pozwanego na rzecz powoda kwotę 774 zł.

Sąd przyznał wynagrodzenie kuratorowi w najwyższej możliwej stawce 120 zł (§ 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w zw. z § 4 ust. 1 pkt 9 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie), które podwyższone

zostało o stawkę należnego podatku od towarów i usług w wysokości 27,60 zł (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2021 r., III CZP 68/20).

Ponadto z mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r.

o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (u.k.s.c.) Sąd w punkcie 5. wyroku nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250 zł, na którą składała się opłata od pozwu od uwzględnionej części roszczenia w kwocie 200 zł (art. 13 ust. 1 pkt 3 u.k.s.c.), od uiszczenia której strona powodowa była zwolniona z mocy prawa (art. 96 ust. 1 pkt 2 u.k.s.c.) oraz część wynagrodzenia kuratora.

W punkcie 6. Sąd orzekł o natychmiastowej wykonalności punktu 1. wyroku na mocy art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c.

SSR Jakub Paciorek